

[Carl Petersen.]

slagets Bestemmelser kun vil kunne anvendes over for Ejendomshandler i relativt faa Tilfælde, og Lovforslagets mest dominerende Paragraf er derfor ogsaa § 3, som fortæller alt det, der ikke kommer ind under Lovens Bestemmelser. Det er vel i Grunden saadan, at den frie Omsætning af faste Ejendomme, i Særdeleshed Landbrugsejendomme, er det Omraade, hvor der med Henblik paa Fremtiden kan skabes de største Vanskeligheder, og det er derfor med nogen Forundring, at man maa konstatere det lidet, der indtil dette Øjeblik har været opnaaeligt med Hensyn til en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg forstod da ogsaa paa den højtærede Indenrigsminister ved hans Forelæggelsestale, at han kunde have tænkt sig en mere vidtgaaende Lovgivning paa dette Omraade.

Det er i de sidste 3—4 Aar mange Gange fra dette Sted med Rette fremhævet, hvilken Fare disse høje Ejendomspriser har været, og det er hver Gang blevet henstillet til Regeringen at gennemføre Foranstaltninger herimod. Allerede ved Kornlovens Behandling i 1940 blev det fremhævet meget stærkt i Forbindelse med det Prislag, der dengang blev skabt ved Lovgivningen og fastlagt med de daværende forhøjede Kornpriser som Grundlag, og siden er det samme blevet fremhævet fra forskellige Erhvervsorganisationer, hver Gang det er blevet besluttet at hæve Priserne paa indenlandske Produkter. Men der har altsaa indtil dette Øjeblik ikke været en fælles Vilje til at bremse op imod denne Udvikling ud over, hvad der har givet sig Udtryk i Loven om Begrænsning af tinglyst Gæld. Derimod har man haft Følelsen af, at det har været betydeligt lettere, hver Gang der skulde gennemføres yderligere Forhøjelse af Priserne paa de Varer, der var Tale om, og dermed fremmedes den uheldige Udvikling af Ejendomspriserne, som det Lovforslag, der nu er forelagt, skulde tjene til at bekæmpe.

Men nu er Tiden jo gaaet. De høje Produktpriser, som er gennemført 1940 og senere, har fæstnet sig i Ejendomspriserne, og man kan derfor godt sige, at Tidspunktet for en virksomhedsfuld Lovgivning paa dette Punkt er forpasset til Skade for den Ungdom, som har erhvervet Ejendom i disse Aar, og til Kvaler for det fremtidige

politiske Arbejde her i Landet, naar Konjunkturerne engang vender. Var man sikker paa, at der i Fremtiden vilde blive ført en Prispolitik, som ikke under nogen Form tillod nogen Forhøjelse for indenlandske Produkter — det gælder ogsaa Prisen paa Smør, som det lader til at man allerede nu fra en bestemt Side har begyndt at fremsætte Krav om —, saa vilde Spørgsmaalet være mere enkelt; men da man vel ikke tør lide paa noget saadant, vil det være meget paakrævet, ogsaa paa dette sene Tidspunkt, at skabe en Lovgivning, der kan forhindre, at de, der nu har Ejendommene, afhænder dem med det Resultat, at de trækker en stor Konjunkturgevinst ud fra den Ejendom, som deres Efterfølger under helt andre Produktionsvilkaar skal, hvis der er Tale om Prioriteter, forrente og afbetale eller, hvis der er Tale om kontant Investering, afskrive. For selv om man kan anlægge den Betragtning, at naar blot Køberen ikke faar overprioriteret Ejendommen eller prioriteret den højt, sker der ikke nogen større Skade, for saa skal Beløbet kun afskrives, maa man dog huske paa, at selv om der købes nogle Ejendomme alene med Pengeanbringelse for Øje, foretages det største Antal Køb alligevel af Mennesker, der ønsker at drive Ejendommen som Erhverv, og hvem Afskrivningen af denne Kapital sikkert vil ramme haardt.

En Ting synes jeg man maa kunne blive enig om, og det er, at den Konjunkturgevinst, som trækkes ud af disse Ejendomme, ikke staar i noget Forhold til, hvad der af Sælgeren er skabt af Værdier.

Det foreliggende Lovforslag løser slet ikke Spørgsmaalet paa nogen rimelig Maade. Det vil vel kunne dæmpe op for de værste Spekulationer fremefter og hindre en vis Afklødning af de Ejendomme, som købes og sælges inden for det Tidsrum, der er fastsat i Loven. Dette er efter min Mening ikke nok. Jeg vil ikke vige tilbage for at sige, at der burde gennemføres en Lovgivning med saa strenge Vilkaar for Omsætning af fast Ejendom, at det tangerer det uretfærdige, eller maaske skal det siges paa den anden Maade: saadan at det kun tillodes at omsætte Ejendomme i hvert Fald inden for Landbruget til unge Landmænd, og at der blev skabt Vilkaar til Fremme heraf ved Gennemførelse af Foranstalt-